

ורבי עקיבא חולק, ואומר להיפך, בשבת קוראים ששה קרואים, וביום הכפורים שבעה קרואים. [ואפשר סברתו משום שיום הכפורים יש בו מעלה משבת שהוא אסור באכילה ושתייה].

הוספת קרואים ביום טוב יום הכפורים ושבת

לדעת משנתנו [היא דעת תנא דבי רבי ישמעאל], יום טוב ויום הכפורים ושבת, אין פוחתים בהם ממספר הקרואים האמור בהם, אבל **אם רוצים להוסיף על המספר, רשאים.** והטעם לכך, כי אין בתוספת זו ביטול מלאכה, שהרי כל אלו אסורים במלאכה^א. [ומהטעם הזה, בכל אלו גם כן **מפטירים בנביא**]. ומבואר, שלענין זה, **דעת רבי עקיבא כדעת משנתנו**, שמותר להוסיף על מספר הקרואים.

ולדברי תנא אחר, דעת רבי ישמעאל, שכל אלו אין לשנות בהם כלל מהמספר האמור בהם, לא לפחות ולא להוסיף.

ביאה ויציאה ביום טוב יום הכפורים ושבת

מבואר בברייתא, שכל שיש בו סעודה [של מצוה], **יש לטרוח בהכנת הסעודה קודם שבאים לבית הכנסת**, ופעמים טורח זה גורם את האיחור בכניסה לבית הכנסת. וכמו כן מבואר, **שהסעודה עצמה נאכלת אחרי היציאה מבית הכנסת**, ודבר זה גורם למהר לצאת מבית הכנסת. ועל פי זה נאמרו החילוקים הבאים.

א. ביום טוב מאחרים לבוא לבית הכנסת, שצריך לטרוח בסעודת יום טוב קודם לכן. **וממהרים לצאת**, משום שמחת יום טוב.

ב. ביום הכפורים ממהרים לבוא, כי אין טורח בסעודה. **ומאחרים לצאת כי אין סעודה**^ב.

^א כן נראה לכאורה מפירושו רש"י במשנה, שפירש שהסיבה שאין מוסיפים בשני וחמישי וראשי חודשים, משום ביטול מלאכה, ואם כן, כל אלו שאין בהם ביטול מלאכה, שווים הם, ומותר להוסיף בהם. וכן מבואר בתוד"ה כיון, שבכל אלו מותר להוסיף.

^ב כן כתבתי מתחילה, שהרי ביום טוב ובשבת שממהרים לצאת, הוא משום הסעודה, ואם כן בזה, שאין בו סעודה, מאחרים. אולם בגמרא משמע שיש טעם אחר לדבר, כמבואר להלן, משום ריבוי הקרואים, או משום סדר היום. ויל"ע בדבר.